

Gràcies, mestre

Dij, 14/04/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Ahir vaig assistir, als jesuïtes de Sarrià, al funeral en record d'Oriol Pujol Borotau. Un mestre i amic del cor, que vaig tenir la sort de conèixer tot just quan començava a caminar per la vida. Gràcies a ell vaig construir uns fonaments, sòlids, que encara m'aguanten i que m'han fet, en bona part, com sóc.

Fa trenta anys poca gent parlava d'interreligiositat en el nostre país; ell no en parlava, però ja la practicava. De la mà de l'Oriol —aleshores encara jesuïta— vaig fer els primers exercicis ignasians impregnats de meditació vipassana budista i per primer cop em vaig poder explicar el misteri de Déu, i el meu.

Dels cursos de Gestalt i Pnl —sempre en clau budista— vaig aprendre un munt de coses que em meravellaven per l'obvietat, com per exemple que la vida no és una mar de llàgrimes on hem vingut a patir, sinó una oportunitat única per estimar. Que la vida és un misteri a viure i no un problema a resoldre; que quan accepto, transformo i quan rebutjo, perdura. Vaig aprendre que patir molt no vol dir estimar més, i que l'odi només em fa mal a mi mateixa. I la seva frase preferida: tot amb il·lusió, res per obligació (ara que hi penso, ipotser l'Artur Mas també va ser deixeble seu!).

A cavall entre Barcelona i Bombai, enamorat de la Mary i de les platges de Goa, l'Oriol era un home vital, extraordinàriament lliure, que em va ensenyar a no aferrar-me a les persones ni a les coses, a no mercadejar amb l'amor.

iGràcies, mestre, amic del cor!